

պապագաւան եղբարք՝ զի միշտ կարող են Հայ մնալ եւ Հայ ապրիլ ընդ ծոցով պապականութեան, եւ ի՞նչ կկարծեն, երբ Հայութեամբ կսիրեն պարծենալ՝ իւրեանց եւ մեր ամենուն Հայկազուն նախնիք՝ հաւիտապաշտան զինելոյ հաճար հոգւոյ իրենց զինել էն, եւ ինչո՞ւ Համար սւրեմն ինքեանք եւ նոյն իսկ հռովմէագաւան եկեղեցին Հայաստանեայց եկեղեցւոյ սուրբ Հայրերէն եւ Հայրապետներէն բաւական անձինքը կաօնեն։ Չէ՞ որ այսպէսով ինքնին մի հակասական եւ բոլորովին մոլորեալ մի ճանապարհի վերայ կանգնած են թէ հռովմէագաւան եկեղեցին եւ թէ հռովմէագաւան մեր եղբարք։

Այս խնդրոյ համար հետագայ թերթերում աւելի ընդարձակ կ'աւանդուիմք։

Ի Ս. ՊԵՏԵՐՍԲՈՒՐԳԷ.

Ի Ս. Պետերսբուրգ հրատարակեալ Հիւսիսային հաճախէի (Սէվերնըյ Վէսթնիք) անուն ռուսերէն լրագրոյ Խմբագրութիւն՝ Մ. Օ. Ք. ստորագրեալ մի անձէն ի նպատակագրեւանդցի Հայոց Ժողովուրդի ռուսերէն նուէր ստանալով՝ յանուն Վեհ. Հայրապետի յղած էր, որոյ համար յատուկ շնորհակալութիւն կ'այայնեմք։

Բազմափիշտ եւ սրտաճմլիկ մի տեսարանի առթիւ՝ կարեկից Ռուսներէն՝ Լեհացիներէն՝ Վրացիներէն՝ Օսմանցիներէն՝ Պարսիկներէն եւ տեղեկան թուրքերէն ու Քիւրտերէն ի կարեկցութիւն եւ ի նպատակ թշուառացեալ Հայոց ցոյց արուած մարդասիրութեան եւ ջանից

համար մեր զգացած ուրախութիւն եւ մխիթարութիւնը չեմք կարող ծածկել։

Հետագայ հաշիւը Ամսագրոյս միջոցաւ հրատարակել խնդրուած է։

ՀԱՅԻ

ՀՈԳԱՐԱՐԾԱԿԱՆ ԽՈՐՀՐԴԱՐԱՆԻ

ՄԵՐԳԱՍԻՐԵԿՆԵ ԸՆԿԵՐՈՒԹԵՐՆԵ

ՆՈՐ ՆԱԽԻՋԵՆԻԱՆԻ ՎԱՍՆ 1877 ՈՄԻ

Հոգարարծուաց Խորհրդարանն Մարդասիրական Ընկերութեան իւր կանոնադրութեան Ժեյ յօդուածոյն համաձայն, պատիւ ունի առաջի առնել այսօր դերյարդոյ անդամոց ընդհանուր ժողովոյս անցեալ 1876 աթի տարեկան հաշիւը, որոյ մէջ բացայայտ կ'տեսնուին, որպէս Ընկերութեան, նոյնպէս եւ իւր տեսչութեան ներքոյ դրոշմուած ձառանգատրաց դպրոցի եկամուտն ու ծախսը, եւս եւ Ընկերութեան առ մին Յունիարի 1877 տարւոյս ունեցած կարողութիւնը։

Իսկ ամենայն մտից եւ ծախուց պատկերը ներկայացնելէ առաջ, Խորհրդարանս Հոգարարծուաց հարկ կ'համարի՝ ցաւօր սրտի յիշատակել աստանօր թէ 1876 ամին ամենաճշուառ տարին եղաւ Ընկերութեանս համար՝ իւր դոյութեան տամնամեայ ընթացքին մէջ՝ որ մեծ ծախսորդութեան ու վնասուց հանդիպեցաւ։ Բայց այնու ամենայնիւ, փառք ամենախարողին Աստուծոյ, որ այդ տարաբաղդութեամբ Ընկերութիւնս կարծես, նոր ոյժ ու զօրութիւն ստացաւ Հոգարարծուաց ու դերյարդոյ անդամոց ջերմեանդութիւնն ու սէրը աւելացնելով առ Ընկերութիւնս եւ յայտնի ապացոյց տալով՝ որ չպիտի մեռնի Աստուածամանոյ եւ ազգին օգտակար ձեռնարկութիւնը, այլ օր քստ օրէ ամրանալով սէտք է շարունակէ իւր գործունէութիւնը՝ առանց թուանալու յօգուտ ազգի ազրատիկ զաւակաց եւ եկեղեցւոյ։

Այս րանի մի խօսքերով ն, կարծիք չկայ, որ զուշակեց ժողովը Խորհրդարանիս ասելիքը, որ է Ընկերութեանս զանապահ հաջիւրես Աւանակեանի քստ ամենայնի աւանակնիւր անձնասպանութիւնը, որով Ընկերութեանս հատուցած նշանաւոր վնասն իզաւ հետեւեալ կերպով